

Υπάρχει λόγος Στην εποχή της ασυναρ- τησίας

Γράφει ο
Τάσος Ρέτζιος

«Εδώ και δεκαετίες, οι πιο επιδραστικοί διανοούμενοι της Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών περιγράφουν τις δυτικές κοινωνίες ως το άκρον άωτον της βαρβαρότητας, εκθειάζοντας ταυτόχρονα ξένες βαρβαρότητες

ως το απαύγασμα του πολιτισμού. Διανοούμενοι μας καλούσαν –και μας καλούν ακόμη, εν πολλοίς– να καταστρέψουμε τις ‘λευκές’ δημοκρατίες μας στο όνομα ποιος ξέρει ποιας βιολογικής νομοτέλειας. Ο τριτοκοσμισμός υπήρξε εν μέρει αποτυχία, είχε όμως τουλάχιστον μια δομή, μια ραχοκοκαλιά. Επίσης, ακολούθησε χρονικά τη μακρά περιπέτεια της αποαποικιοποίησης. Αυτήν τη φορά, με την ιδεολογία του χρώματος, μπαίνουμε σε μια νύχτα του πνεύματος που πρόκειται να διαρκέσει πολύ. Η κατάρρα του λευκού ανθρώπου, αντιστροφή τής κάποτε κυριαρχίας του, είναι το τελευταίο στάδιο της αυτοκαταστροφής τής Ευρώπης».

Το καινούργιο βιβλίο του Πασκάλ Μπρυκνέρ «Ένας σχεδόν τέλειος ένοχος» (σε μετάφραση Ανδρέα Παππά,

εκδόσεις Πατάκη), με τον χαρακτηριστικό υπότιτλο «Κατασκευάζοντας τον λευκό ως αποδιοπομπαίο τράγο», αναφέρεται φυσικά στην πολιτική και κοινωνική αντιστροφή τής εποχής μας, όπου ο δυτικός, λευκός, ετεροφυλόφιλος άνδρας θα πρέπει να αυτομαστιγωθεί, μήπως και άρει τις αμαρτίες που κουβαλάει – αλλά τούτη η αντιστροφή δεν βρίσκει εφαρμογή μονάχα σ’ αυτήν την περίπτωση. Εξάλλου και ο ίδιος ο Μπρυκνέρ σε προηγούμενα βιβλία του («Η τυραννία τής μεταμέλειας» και, παλιότερα, «Η μελαγχολική δημοκρατία») διαπιστώνει πως είναι γενικευμένη αυτή η έλλειψη πίστης στις δυτικές αξίες, τον πολιτισμό, αλλά και (ας μη φοβηθούμε τη λέξη) την ανωτερότητα, που πάνω τους ‘οχίστηκε» μια ολόκληρη ήπειρος.

Το ενδιαφέρον βέβαια είναι, όπως εξηγεί και ο Μπρυκνέρ, ότι όλο αυτό βασίστηκε σε θεωρίες αποδόμησης, μετανεωτερικότητας και μεταστρουκτουραλισμού (και θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε επί ώρα με ανάλογες έννοιες), οι οποίες εξήχθησαν από τη γαλλική διάνοηση στα αμερικανικά φιλελεύθερα πανεπιστήμια και από εκεί επιστράφηκαν αναβαπτισμένα και με την ανάλογη υστερία ξανά στην ευρωπαϊκή ενδοχώρα.

Έτσι φτάσαμε, για παράδειγμα, σχεδόν να νομοθετούμε κάτι τόσο αφηρημένο όσο η ισλαμοφοβία (ό,τι κι αν μπορεί να σημαίνει κάτι τέτοιο), να δεχόμαστε βαρβαρότητες ως στοιχείο του πολιτισμού τους, να σχετικοποιούμε και να δικαιολογούμε την τρομοκρατία ως αντίδραση στα

εγκλήματα της Δύσης! Αυτός ο δικαιοματισμός, όμως, επαναφέρει από το παράθυρο, ότι υποτίθεται πως προσπαθεί να διώξει από την πόρτα: ένας αντιστροφος ρασισμός, μια ανάποδη καταπίεση απλώνεται ως μία εκ γενετής ενοχή. Αλλά αυτό ίσως να είναι το λιγότερο. Ο φανατισμός των θιασωτών αυτής της ολοφάνερα παρανοϊκής αντιστροφής είναι τέτοιος, που το δηλητήριο του διχασμού μολύνει όλο και περισσότερους, καθορίζει όλο και πιο επίσημες αντιδράσεις και πολιτικές και δημιουργεί μια όχι και τόσο μακρινή δυστοπία για όλο τον πλανήτη. Ας έχουμε, όμως, στο μυαλό μας πως «καταστροφή τής Δύσης θα σήμαινε, είτε το θέλουμε είτε όχι, καταστροφή τής συνείδησης του κόσμου»...